

П*Андрій*роцайло

Мер сидить
на
СМЕРТІ

Харків
«ФОЛІО»
2015

Лев Безрукий утік з останньої лекції. Відпустив студентів, збрехав, що має таємну зустріч... із приви́дом. Тямовита молодь одразу зметикувала, що нагода побалакати з приви́дом випадає не кожен день, тому тихенько шмигнула за викладачем.

Але, на жаль, такої небуденної оказії не могла збагнути декан факультету етнографії Борислава Болеславівна Стійка. Вона перестріла Безрукого на виході з інституту, значуще глянула на годинник і очима запитала: «Що за неподобство?..»

— Моїй Ганнусі нині рочок. Розумієте?.. — з надією спробував пояснити Безрукий.

— Я розумію, однак у суботу, Ле́ве Львовичу, з дев'ятої до одинадцятої нуль-нуль, — вистукувала Борислава Болеславівна, як стара, проте добре збережена друкарська машинка, — ви відпрацюєте лекцію...

— Але... — Безрукий хотів нагадати суворому деканові, що субота — вихідний день, студенти мають відвідати батьків, і так вихідних у них — як кіт наплакав, та Борислава Болеславівна не дозволила йому договорити.

— Про «але...» треба думати до «але...», — попередила вона.

І зникла за дверима, як приви́д. Аніскілечки не зіпсувавши настрою Левові. Бо, навчений гірким досвідом, він знав, що

проблеми суботи треба вирішувати в суботу, а сьогодні — середа, 15 квітня 2015 року, найщасливіший день у його житті — день народження донечки Ганнусі!..

А Борислава Болеславівна дійсно стійка!.. Як і її прізвище... Вперто гартує дисципліну! Бо що їй залишається робити, коли вдома — лише противний котяра і стіни, обклеєні розкладами занять?.. Ніякого особистого життя! На жаль...

Лев ще встиг купити Ганнусі величезну ляльку, що цвіркотіла китайською. Проте він цим не переймався — ось-ось повернеться з Лондона з чергової конференції вундеркінд Борис Мудрагель і ляльку перекодує на українську... Без проблем...

Марі відчинила двері разом із смачнющим запахом свіжоспеченого сирника... Фантастика! Чудасія! Не життя, а казка! Блаженство неймовірне!.. Лев чмокнув дружину в щічку і помчав до Ганнусі, що тягнула до татка ручки, дріботіла від радості ніжками і гугукала щастям...

Всілися за стіл. Лев тільки відкоркував шампанське, як за-тленькав мобільний Марі.

— Маріє Юріївно! — телефонувала чергова лікарка. — У нас надзвичайна ситуація! Примчав якийсь божевільний, назвався магом. Із всіма щось поробив, що не рухаються і мовчать. Я одна дієздатна. Каже, що привиди ратуші затіяли змову проти Львова — хочуть украсти в міста душу! Вимагає вас!.. Інакше всіх до бісової матері відправить! Я не хочу до... бісової матері!.. Що робити?..

— Я їду! — випалила у відповідь Марі. — Зараз же! Ждіть!.. — І винувато глянула на Лева.

— Без тебе знову ніяк... — буркнув розчарований Лев.

— На жаль... — У Марі в руках уже був ключ від машини.

Лев усадовив дитя на коліна, налив собі на денце шампанського.

— За тебе, доню! — виголосив тост. — Звикай. Маєш таких батьків, що нудьгувати тобі не доведеться. Загартовуйся змалку. — Та не встиг випити, як заспівав дверний дзвінок. — О, мамця щось забула!.. — зрадів він.

На порозі хитався поштар.

— Здоров'я бажаю панові Безрукому! — витріщився на господаря. — Я... тобто... вечорами не працюю... — забелькотів далі, — але... тобто... є нештатні ситуації... Лист рекомендований вам нині прийшов... тобто... Мучив мене дотепер... І я вирішив... — Листоноша замовк і намагався зосередитися.

— Тобто?.. — запитав Лев.

— Що «тобтаєте»? — здивувався поштар. — Я вирішив доставити вам кореспонденцію терміново... Чую, щось важливе...

— Давайте... — Чоловік починав злити Безрукого.

— Е, ні... — замахав руками листоноша. — «Давайте» не пройде!.. Треба розписатися у моїй відомості. Вона алібі!.. Знаєте, що таке алібі?..

— Здогадуюсь, — буркнув Лев. Розписався на хмільній галочці, намальованій поштарем. — Дякую, — додав. Прислухався. Йому здалося, що плаче Ганнуса.

— «Дякую» в горло не заллеш... — помахав вказівним пальцем перед носом у господаря чоловік. Від цих слів Лева пересмикнуло. Чув уже їх одного разу.

— Маю тільки шампанське...

— Шампанське така штука, — резюмував поштар, — що коли потроїти, то майже таке саме, як горілка.

Сусідка пані Стефа висунула з дверей спочатку голову, придивилась до дотепного листоноші і знервованого Лева і випхалась повністю.

— Ти запрошуєш у гості, Левчику? — звела з надією брови.

— Ні, — відмахнувся Безрукий. — Марі викликали на роботу. Я сам. Мала вередує. Без господині гостей не приймаю...

— Шкода... А такий день! Такий день... — розчарувалася сусідка.

Листоноша очікувально мовчав. Лев спідлоба глипнув на нього.

— Зачекайте, — звелів і зник у кімнаті. Повернувся з шампанським. — Прошу, — запропонував в обмін на листа.

Поштар прицілився до повної пляшки.

— Забагато, — зробив він фаховий висновок.

— А я для чого? — цвірінькнула пані Стефа. — Заходьте. Відмітимо день народження моєї Ганнусі. Внучечки, можна сказати. Бо я їй як бабуся рідна. — Пані Стефа заштовхала поштаря до себе в квартиру. Їй треба було поговорити. А вільних вух у час комп'ютерних технологій — катма...

Ганнуся почала плакати. Лев кинув листа на тумбу біля вішалки і заспішив до дитяти. Взяв на руки, став розважати — не допомагало. Носив по квартирі, пропонував усе, що хоче, — все одно сльози. Підстрибував, виліз на табурет, ледь абажура не зняв... Не допомогло. Ніяк... Згадав про нову іграшку, увімкнув ляльку. Ганнуся мовчки послухала китайські балачки ляльки — і знову зайшлася ревом. Та все тикала пальчиком у коридор. Там ледь не вислизнула з рук — так потягнулася до... листа. Лев, радий старатися, подав дитині конверт... Ганнуся всміхнулася, почала гутука-